

1892-1

AFSENDER

Christine Mackie

MODTAGER

Alhed Larsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Brevet er kun dateret "Onsdag". Det er skrevet i begyndelsen af 1892, hvor Christine, f. Warberg, opholdt sig hos familien Rasmussen i Århus. Her var hun som gravid og ugift "gemt ad vejen" fra begyndelse af januar indtil barnet blev født sidst i marts.

Generel kommentar:

Marie er formodentlig Marie Schou, f. Hansen.

Det vides ikke, hvem Pastor L. var. Af brev 1892-01-12, Christine Mackie til Alhed Larsen, BB2698 fremgår det, at præsten hed Lindhardt. Manden var sandsynligvis præst i Århus.

Christine, f. Warberg, var som højgravid og ugift "skjult" i en lejlighed hos familien Rasmussen i Århus januar til marts 1892.

Quantum satis: Tilstrækkelig mængde

Bromkalium: Kaliumbromid; et beroligende middel

Tybrind herregård hører under Wedellsborg og ligger ved Middelfart Dalum: Landbrugsskolen i Dalum, Odense

Afsendersted:

Århus

Afsenderinfo (lakstempel, adresse m.m.):

Bynavnet er skrevet øverst s. 1

Omtalte personer:

- Grauer

Leonard Holst

Mogens Lindhardt

Jenny Rasmussen, Aarhus

Marie Schou

Albrecht Warberg

Laura Warberg

Arkivplacering:
Kerteminde Egns- og Byhistoriske
Arkiv, BB2696

Trykt udgave:
Nej

Proveniens:
Gave til Østfyns Museer fra en
efterkommer af Astrid Warberg

DOKUMENTINDHOLD

Det, som Marie skrev, var Christine enig i. Christine har sendt pastor L. et langt brev. Mandag morgen ankom Leonard pludselig uanmeldt og grådkvalt. Han havde sagt sin plads på Tybrind op. Christine og han gik til pastor L., som bestemt syntes, at de skulle blive sammen. Christine klaskede bagefter helt sammen og måtte have læge. Leonard tog hjem for at tale med Christines far om sagen. Næste morgen kom der telegram fra Christines hjem, og man krævede et svar øjeblikkeligt. Dalum Landbrugsskole skrev også, for Leonard var stukket af, og man frygtede en ulykke.

TRANSSKRIFTION

[Håndskrevet i brevet:]

Onsdag Århus d:

Kæreste Alhed!

Tusind Tak for Brevene – Tak Marie for hendes Præken! Nej, jeg blev aldeles ikke ilde til Mode over, at hun var bleven sat ind i det hele, jeg havde netop tænkt på, om du ikke kunde falde på at gøre det. Tænk, hvor morsomt, alt, hvad hun skrev, var som ud af min egen Hjerne, der var ikke en Tanke deri, som jeg ikke havde tænkt i Forvejen – det synes mig at være et Bevis for Rigtigheden deraf! I Søndags skrev jeg et mægtigt Brev til Pastor L – 14 Sider tæt – og forklarede ham mit Synspunkt; om Lørdagen havde jeg skreven til Leonard, nu syntes jeg ikke, jeg med en god Samvittighed kunde tie længere. Hvad sker - Mandag Morgen arriverer Leonard til min mere end Overraskelse, jeg fik på Sengen den Besked, at han var der inde og var vist meget ked af det, for han var lige ved at græde. Han havde så lavet forskellige Dumheder, bl.a. strax sagt sin Plads op på Tybrind – at det kunde mere end gøre Effekt, forstår jeg ingenlunde, nå men dømmet ikke! Om Morgenen tidlig havde han været hos Pastor L, som var syg, men vilde tage imod ham senere. Efter at vi havde talt til Bunds om Sagerne, og de tilbørlige Tårer var fældede, gik vi sammen derop. Præsten så ud, som om han lige var gravet op af Jorden, men desuagtet talte han længe med os – holdt på sit, at vi skulde blive sammen, "vi blev ikke ulykkelige," jeg var næsten ude af mig selv – han blev vist flere Gange forbløffet over mine Udtalelser og kunde ikke få mig nogen Vegne; et blev vi dog enige om, at Leonard skulde rejse hjem og sætte Far ind i det, det kunde nemlig ikke undgås, at han fik det. Præsten mente, om jeg ikke blandede det æstetiske og det etiske noget sammen? Det benægtede jeg ikke, men jeg kunde alligevel ikke gå fra min Mening.

Så kom vi hjem – og så "klaskede" jeg sammen, jeg sad og kunde ikke holde Hovedet oprejst, al Ting sejlede for mine Øjne, og jeg lagde mig på min Seng, faldt i Søvn eller Døs eller hvad det nu var, og i denne Tilstand vrøvlede jeg en hel Del – jeg lod Leonard skaffe mig Recepten på "Mandeviljens quantum satis!" Den kunde stakkels Leonard nu ikke skaffe mig! han stak i Tudskrål og gik ind og sagde til Rasmussens, at jeg var bleven vanvittig, så kom Dr. Grauer, men da var det ovre, kun havde jeg det gruligt i Hovedet og fik Bromkalium. Kl. 11 rejste Leon. og jeg blev ["blev" overstreget] sov godt i Nat, men var ganske forfærdelig mat i Morges. Mens jeg endnu lå i Sengen kom der Telegram hjemmefra!! Leon. havde forladt Skolen uden Anmeldelse, om han var hos mig – "hvad er sket, svar strax!" Det var en uhyggelig Dosis, jeg op og på Telegrafstationen og svarede, at han havde besøgt mig; alt vel. Der fik jeg nok et Telegram af samme Indhold fra Dalum. – Leon. fortalte mig, at de på Dalum trode, han var i Odense, men naturligvis har han som sædvanlig ikke kunnet tage sig i det, Mandag blev han fra Skolen hele Dagen for at skrive til mig, så er han om Aftenen stukken af uden et Ord, de har på Grund af det ene med det andet tænkt sig en Ulykke og har allarmeret dem hjemme. Stakkels lille Mor, det er mig gruligt at tænke på, hvordan hun tåler den Angst for sin Øjsten. Er det nu et Mandfolk

[Indsat øverst på s. 1; på hovedet:]

Stakkels Leon, jeg fortryder, at jeg har skreven så hårdt om ham, det lille stakkels Skind, men jeg bliver så irriteret over sådanne Dumheder hen i Vejret. Han har såmæn ellers det værst – bare han ikke havde rejst så mange skidte Knaldromaner, så gjorde han bestemt færre interessante Dumheder

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

skrevet til Leonard, men svarede; ikke, og
med en god-læggende, det kunne de
sige. Hvad der - Mandag, Morgens
arriverer Leonard til min mere end
Ovraaskelse, og fik på Sengen den Brevet,
at han var der mere og var vist meget
fred af det, for han var lig ved at græde.
Han havde så lavet forskelligt Stueværk
bl. a. hvad sigt sin Plads og på Tybriest-
at det kunne mere end gøre Effekten, for-
stærke i ungdoms, så min Brønnen ikke.
Den Morgens tid, havde han været hos
Pastor, som var op, men vilde lige til
han mere. Efter at vi havde talt til hin-
den om Sagen, og de kirkelige Tårn var på-
deas, gik vi sammen derop. Frøken så
ud, som om hun lige var gravet og af-
fordrey, men desværre, så han længe
med os - holdt på sit, at vi skulde blive
sammen, vi blev ikke lykkelige, og var
væren side af mig selv - han blev vist

flere Sange forløffet over min Utaalmod-
og kunne ikke på mig, mig og Sagen; og blev
vi dog mig om, at Leonard skulde rejse hjem
og ville han end i det, det kunne mærke, ikke
indgår, at han fik det. Pastoren mente, og jeg
ikke blandede det æstetiske og det etiske med
sammen i det begreb, og ikke, men i min
alligevel ikke gå fra min Mening. Så kom
vi hjem - og så klashede; sammen, og så af
kunne ikke holde Kordet. Sprøjt, at jeg
sejdede for min Sjæl, og jeg lagde mig på
min Seng, faldt i søvn eller dog eller hvad
det nu var, og i denne Tilstand vordende
jeg en hel Aft - og så Leonard skaffe mig
Næsen på Mandag, og på min side.
Den kunne stakkel, Leonard men ikke skaffe
mig! han stak i Tænder og gik ind og
sagde til Kammeren, at jeg var bleven van-
villet, så kom Dr. Franck, men da var
det over, kunne han se det grønlige i Ho-
vedet og fik Procalium. Nr. 11 Huset

BB2696

Leou. og j. blev sørgede i Nat, men var
ganske forfærdet. Nat i Morges. Mens j.
endnu lå i Sengen kom der Telegram
fra !! Leou. havde forladt Skolen uden
Afmeldelse, og han var hos mig -
"hvad er sket, svar strax!" Med en
ubegyrd Dosis, j. op og på Telegrafstationen
og varedes, at han havde besked mig, alt
vel. Her fik j. nok et Telegram af samme
Indhold fra Salten. - Leou. fortalte mig,
at de på Salten trode, han var i Bærene,
men naturligvis har han som sædvan-
lig ikke kunnet tage sig i det, Mandag
blev han fra Skolen hele Dagen for at
skrive til mig, så er han om Aftenen
stikket af uden et Ord, de har på Truen
af det ene med det andet tænkt sig en
Ulykke og har allerede den lykkelige
Skabels lille Mor, det er mig grueligt at
hente på hvordan hun tæler den Angst
for sin Gæstev. Er det nu et Mandsfolk